

TRIBUNA OBERTA

CORRENTIA

Un altre error per a la pèssima mobilitat de Palma

Allarg de les darreres dècades, la societat espanyola en general i la mallorquina molt en particular ja hauran arribat a la conclusió que els aparcaments subterranis en els centres històrics de les ciutats generen trànsit d'agitació, creant un efecte crida per a tots aquells que cerquen deixar aturat el seu vehicle privat. És precisament per aquest motiu que es tracta actualment de pacificar les ciutats, fer-les més habitables per a veïns i visitants i minvar la circulació a les principals artèries. En aquest sentit, el projecte de reducció del trànsit rodat del passeig Marítim, amb l'eliminació d'un carril per banda, és tot un encert.

Només al centre de Palma ja hi ha més de 5.000 places soterrades de rotació als aparcaments públics, sense incloure els aparcaments de grans superfícies comercials o els privats. Imaginem ara, per un moment, la construcció d'un nou aparcament subterrani de 500 places i l'efecte que tendria sobre la ciutat i la globalitat del seu trànsit, situat en una via que vol reduir el nombre de vehicles en un futur pròxim. Una contradicció i un error per a la mobilitat, de per si nefasta, de Palma.

Imaginem, a més, que les associacions que haurien de

vetllar pels interessos dels empresaris i els autònoms del sector del comerç decideixen que és una bona idea donar suport a la construcció d'aquest nou aparcament, ben davant la Llotja de Palma. Més congestió, més cotxes, més contaminació, més renou, més accidents i més consum d'espai en un bulevard verd pensat per al vianant. Una altra contradicció.

No cal imaginar-s'ho més: és el que ha tret a licitació l'Autoritat Portuària de Balears, amb el vistiplau del Govern Balear, els consells insulars i l'Ajuntament de Palma, tot i l'oposició frontal d'una part de la ciutadania, els arquitectes i els conservadors del patrimoni. Com a tècnics, en posam en dubte la utilitat per a la Ciutat, així com del pla de mobilitat vinculat a aquesta obra d'enginyeria.

Defensant allò indefensable, s'ha esmentat la inclusió d'aquest apar-

cament al Pla de Mobilitat Urbana Sostenible (PMUS), tot i que la seva ubicació mai no ha estat concretada en aquest document, en què s'especifica clarament que cal el consens ciutadà. És un Pla, recordem, hereu d'una legislatura en què el partit governant es dedicava a suprimir carrils bici i reconèixer públicament després que havia estat un error.

Com a entitat social, vetllam per la no construcció d'infraestructures d'aquesta envergadura als centres històrics que afectin negativament la mobilitat, però aplaudim els aparcaments dissuasius als afores de la ciutat, els busos llançadora cap al centre i un transport públic eficient, democràtic i de qualitat.

Si finalment es construeix aquest aparcament, serà una altra batalla perduda per a la ciutadania, per a la ciutat i per al patrimoni, i suposarà exclusivament el benefici econòmic de molts pocs. Tot això, tenint en compte que nou dels seients que formen el Consell d'Administració de l'APB corresponen a les Institucions Públiques, que haurien de representar i vetllar per la ciutadania.

La ciutat és un espai de constant negociació entre interessos oposats: els particulars i els col·lectius. Se suposa que un Govern progressista ha de prioritzar els segons.

JOVES ARQUITECTES DE MALLORCA

A més, a la nostra web...

ESTHER VERA
Política i
escapisme

JORDI CUIXART
El desè president
d'Òmnium Cultural

MÒNICA PLANAS
La televisió
és cultura

CARTES I MISSATGES

Govern

No m'agrada el nou Govern. No m'agrada perquè ha significat doblegar-se a les exigències il·legals de M. Rajoy i la seva tropa; perquè és, literalment, una claudicació; perquè allunya encara més la restitució dels càrrecs destituïts il·legalment.

Dit això, em pregunto: ¿quin Govern es podria haver fet? No ho sé. ¿Es podia continuar sense Govern? No ho sé. ¿Haurien sigut operatius els càrrecs des de l'exili o des de la presó? Em sembla que no. ¿Hauria sigut millor no nomenar-lo i forçar més la situació? No ho sé, però ho dubto.

Dit també això, penso que és el Govern que tenim i probablement l'únic que es podia fer. Segur que al president Torra

tampoc li agrada, però és el nostre Govern, és el meu Govern, i per tant el que hem de fer és donar-li suport en tot i per a tot i empènyer perquè faci tot el que pugui per tirar endavant el país malgrat la terrible situació.

Tinguem clar que l'enemic de Catalunya no és ni el nostre president ni el nostre Govern. Som on som perquè la gent no ha defallit. No defallim ara, persistim. Es i serà molt dur, però ja ho sabem.

AGUSTÍ VILELLA
CAMBRILS

Promeses al Congrés

Mentre es debat la moció de censura al Congrés, se senten les promeses que ja fan alguns partits. Promeses que ja sa-

bem que massa sovint no es compleixen. En tenim de desdites el mateix dia que el partit nou pren el poder. Però sembla que no passa mai res si no es manté la paraula dita. Com tampoc passa res si es menteix, ja que prèviament tots sembla que hem triat que no hi ha res a fer. Quan se'ns acabarà la paciència i el conformisme?

EULÀLIA ISABEL RODRÍGUEZ PITARQUE
TORROELLA DE MONTGRÍ

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

País de naufrags

GUILLEM FRONTERA

ESCRITOR

L'exercici del poder en tasques de govern no dona, per ell mateix, solidesa intel·lectual, altura moral ni capacitat política. Del poder, rarament se'n surt més savi ni més just. Al contrari, sol passar que aquells que en són engegats en surten amb la consciència seriosament erosionada. A més, l'exercici del poder polític sovint comporta l'aparició de no sempre viables desigs de venjança. Poques persones i poques organitzacions descavalcades del govern se'n allunyen amb la generositat suficient per relacionar-se amb els successors amb un mínim d'honestedat.

Així i tot, el gruix de la gent venera el poderós encara que n'hagi copat mancances i maldats. L'aura del comandament és un efecte òptic durador: tant que, al moment del relleu, s'estén una boirina de desconfiança que no s'esvaïrà fins que el nou mandatari s'associï al concepte de poder en l'imaginari popular.

Aquesta desconfiança ha aparegut des del moment en què en Sánchez va apartar Mariano Rajoy del seu camí cap a Moncloa. Hi ha casos en què la desconfiança està més justificada que en altres, i el present en seria un exemple notabilíssim: en Sánchez no és la persona a qui confiaríeu l'administració dels vostres béns ni el govern del vostre clan. A més, s'ha enfangat tant amb la qüestió essencial del moment que té ressentida una part qualitativament –també quantitativament– molt important de la població. Ha confirmat els pitjors prejudicis sobre la capacitat de l'esquerra espanyola d'afrontar les crisis territorials. D'altra banda, no ha fet res ni ha dit res que ens el presenti com a la persona idònia per restaurar uns ponts que ell mateix havia contribuït decisivament a dinamitar.

Amb en Sánchez, on podem anar? No us feu aquesta pregunta abans de dormir, perquè en poden resultar malsons realment pertorbadors.

L'únic que podeu fer, o el més aconsellable, és negar l'aura del poder als governats que en són privats per la moció de censura, i compararlos amb els que ara hi entren. És un consol de beneïts, us diran, però us ho podeu agafar d'una altra manera: som un país de naufrags, i als naufrags no els és donat de poder triar les eines per esdevenir simples supervivents, cosa que restringeix notablement els límits del que, altre temps, anomenàvem esperança.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.arabalears.cat, i per les següents vies:

@ARAbalears facebook.com/ARAbalears @cartesaldirector@arabalears.cat
✉ Carrer de Tous i Maroto, 8, 1r, 07001, Palma

